เอวัง ๕ พรหมวิหาร ๔ ที่เมืองตราด

ธมฺมสาโร ภิกฺขุ วัดบวรนิเวศวิหาร

รวบรวม

พิมพ์เป็นที่ระลึกถึง

คุณครูออม รัตนเพียร

ผู้ล่วงลับไปแล้ว

เมษายน พุทธศักราช ๒๕๒๒

พิจารณาเอวัง ๕ (อภิณหปัจจเวกขณะ)

๑. ชราธมฺโมมฺหิ — เรามีความแก่เป็นธรรมดา
ชรํ อนฺตีโต — ล่วงความแก่ไปไม่ได้

๒. พฺยาธิธมฺโมมฺหิ — เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา
พฺยาธึ อนฺตีโต — ล่วงความเจ็บไข้ไปไม่ได้

๓. มรณธมฺโมมฺหิ — เรามีความตายเป็นธรรมดา
มรณํ อนตีโต — ล่วงความตายไปไม่ได้

๔. สพฺเพหิ เม ปิเยหิ มนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว
เราละเว้นเป็นต่าง ๆ คือว่าพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งหลายทั้งปวง

๕. กมฺมสฺสโกมฺหิ — เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของ ๆ ตน
กมฺมทายาโท — เป็นผู้รับผลของกรรม
กมฺมโยนิ — เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด
กมฺมพนฺธุ — เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
กมฺมปฏิสรโณ — เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยํ กมฺมํ กริสฺสามิ — จักทำกรรมอันใดไว้
กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา — ดีหรือชั่ว
ตสฺส ทายาโท ภวิสฺสามิ — จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

เอวํ อมฺเหหิ อภิณฺหํ ปจฺจเวกฺขิตพฺพํ เราทั้งหลายพึงพิจารณาเนือง ๆ อย่างนี้แล.

หมายเหตุ – คนเราทุกคนก็เป็นเอวัง คือเป็นอย่างนี้ สวดปลงต้องสวดเสียงละห้อย (ครวญถึง) ไม่ใช่สวดเสียงอย่าง**เย้ยฟ้า ท้าดิน.**

หลวงตาวัดบวรฯ

เจริญพรหมวิหาร ๔

๑. เจริญเมตตาว่า

สพฺเพ สตฺตา	สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
อเวรา โหนฺตุ	จงเป็นผู้ไม่มีเวรเถิด
อพฺยาปชฺฌา โหนฺตุ	จงเป็นผู้ไม่เบียดเบียนกันเถิด
อนีฆา โหนฺตุ	จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเถิด
สุขี อตฺตานํ ปริหรนฺตุ	จงเป็นผู้มีสุขรักษาตนเถิด

๒. เจริญกรุณาว่า

สพฺเพ สตฺตา	สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
ทุกฺขา ปมุจฺจนฺตุ	จงพ้นจากทุกข์เถิด

๓. เจริญมุทิตาว่า

สพฺเพ สตฺตา	สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
มา ลทฺธสมฺปตฺติโต	จงอย่าไปปราศจากสมบัติ
วิคจฺฉนฺตุ	อันตนได้แล้วเถิด

๔. เจริญอุเบกขาว่า

สพฺเพ สตฺตา	สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
กมฺมสฺสกา	เป็นผู้มีกรรมเป็นของ ๆ ตน
กมฺมทายาทา	เป็นผู้รับผลของกรรม
กมฺมโยนี	เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด
กมฺมพนฺธู	เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
กมฺมปฏิสรณา	เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยํ กมฺมํ กริสฺสนฺติ	จักทำกรรมอันใดไว้
กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา	ดีหรือชั่ว
ตสฺส ทายาทา ภวิสฺสนฺติ	จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น.

ที่เมืองตราด

ชาวเอยชาวตราด
ต่างตั้งตนสนใจในการงาน
แม้น้ำจืด "บางปี" จะมีน้อย
แถมน้ำเค็ม "ก็มี" ดีกระไร

ใช้พิลาส "ลักษณา" มหาศาล
ครองสังขารบ้านเรือนเหมือนสุขใจ
แต่น้ำกร่อย "ก็แทน" ขาดแคลนได้
ชาวตราดใช้ "น้ำ-น้ำ" สามอย่างเอย

ชาวเอยชาวเมือง
และเทอดทูนกษัตริย์พัฒนา
ไม่เรรวนหรือไถลไปเป็นอื่น
รักษ์ไตรรงค์ธงไทยไว้ถาวร

ต่างรู้เรื่องรักชาติศาสนา
ติดต่อมาช้านานการแน่นอน
ต่างชมชื่นภิญโญสโมสร
นิรันดรในตราดไม่ขาดเอย.

ประเอยประเพณี
นับถือพ่อนับถือแม่มาแต่ไร
ผู้มีคุณบุญหนักก็รักเหลือ
กตัญญูกตเวทีมิเคลื่อนคลาย

เรายังมีที่ตราดสะอาดใส
ต่อขึ้นไปปู่ย่าและตายาย
รักว่านเครือผู้สนิทมิตรสหาย
เป็นเป้าหมายในตราดไม่ขาดเอย.

วันเอยวันพระ
การทำบาปหยาบช้าค่าห่างใจ
จึงหันมา "หาดี" ที่ในวัด
แม้วันโกน "ก็สำนึก" รู้สึกตน

ชาวตราดจะ "จ้องเห็น" เป็นเรื่องใหญ่
ก็หมดไป "ไม่เหลือ" เพื่อเป็นคน !
เพื่อฝึกหัด "จัดสร้าง" ทางกุศล
ตราดพอพ้น "คนยาก" มากมายเอย.

หมายเหตุ: ครูอ่อม รัตนเพียร ให้พิมพ์แจกชาวตราดเมื่อหลายปีมาแล้ว แก้ไขตามกาละ "ศรีตราด"